

คำถาม
สำหรับท่าน
ท่านคิดว่าเหตุใด
พระวิหารจึงเป็น
สถานที่พิเศษ

โฮเซอดใจรอไปพระวิหารแทบไม่ไหว
ทำไมเขาตื่นเต้นขนาดนี้

ความสงบ ใน พระวิหาร

โดย โฮเซ รอดริเกซ
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

“ฉันชอบมองดูพระวิหาร ฉันต้องการไปที่นั่น”
(หนังสือเพลงสำหรับเด็ก, 99)

“ยินดีด้วย โฮเซ” อธิการกรรหาเขียนบอก เขายื่นใบรับรอง
พระวิหารฉบับใหม่ให้ผม

“ขอบคุณครับ!” ผมพูด ผมจับมือลาและเดินออกจาก
ห้องทำงานของเขาพลาถักมมองกระดาษสีขาวในมือ ผม
จะได้ไปทำบัพติศมาในพระวิหาร!

Abuelos (คุณตาคุณยาย) ของผมรออยู่ในห้องโถง
คุณพ่อคุณแม่ของผมมาโบสถ์นานๆ ครั้ง ปกติผมมา
โบสถ์กับคุณตาคุณยาย พวกเขาบอกผม

“ตื่นเต้นหรือเปล่าที่จะได้ไปพระวิหารครั้งแรกอาทิตย์
หน้า” คุณตาถามขณะที่พวกเขาเดินออกจากอาคาร

“ครับ!” ผมพูด แต่ผมอดสังเกตความรู้สึกสนุกความ
รู้สึกปั่นป่วนในท้องไม่ได้

“จะดีมากถ้าได้ไปด้วยกันเป็นครอบครัว” คุณยายพูด
พร้อมกับยิ้มกว้าง

ผมยิ้มตอบ แต่ความรู้สึกสนุกยังไม่หาย
เมื่อใกล้ถึงวันเดินทางไปพระวิหาร ผมกังวลใจมากขึ้น
จนต้องพูดกับคุณยายเรื่องนี้

ท่านกำลังหั่นผักในครัว แต่หยุดหันเมื่อผมเดินเข้ามา
“มีอะไรหรือเปล่า” ท่านถามพลาถักมมือกับผ้าขนหนู

“หลานดูกังวล”

ผมถอนหายใจและนั่งที่โต๊ะ “ผมตื่นเต้นมากครับที่
จะได้ไปพระวิหาร แต่ผมกังวลด้วย”

คุณยายพยักหน้าเหมือนท่านเข้าใจว่าผมรู้สึกอย่างไร
“ไม่ต้องกังวลหรอกจะ คนที่นั่นจะช่วยหลานทุกขั้น
ตอน”

ขณะที่ท่านพูด ผมรู้สึกอบอุ่นสบายใจตั้งแต่ศีรษะ
จรดปลายเท้า ผมรู้ว่าวันนั้นจะเป็นวันพิเศษ

ไม่นานก็ถึงวันไปพระวิหาร ผมสวมชุดวันอาทิตย์และ
หวีผมเรียบร้อย คุณยายเข้ามาในห้อง

“รู้สึกอย่างไรบ้าง” ท่านถาม

“ตื่นเต้นครับ! ผมอดใจรอไปพระวิหารแทบไม่ไหว”
คุณยายนั่งอยู่ปลายเตียงและดึงกระดาษแผ่นหนึ่ง
ออกจากกระเป๋าเสื้อ

“นี่เป็นบัตรศาสนพิธีพระวิหาร” ท่านกล่าว “สำหรับ
น้องชายของยาย เขาเป็นคนพิเศษมากสำหรับยาย แต่
เขาตายก่อนจะได้รับบัพติศมา หลานจะรับบัพติศมาให้
เขาในพระวิหารวันนี้ได้ไหม”

คุณยายยื่นกระดาษให้ผม ผมอ่านชื่อ รามอน
รอดริเกซ ผมบอกคุณยายว่าผมรักน้องชายของยาย
และตั้งใจที่ยายวางใจให้ผมรับบัพติศมาแทนเขา

“แน่นอนครับ คุณยาย ขอบคุณครับ!” ผมเก็บ
ใบศาสนพิธีใส่กระเป๋าอย่างดี

ขณะที่นั่งรถโดยสารไปพระ
วิหารซานโตโดมิงโก คุณ

ยายเล่าเมื่อท่านไปพระ
วิหารครั้งแรกกับคุณตา

สมัยนั้นพวกท่านต้องไป
เปรูเพราะไม่มีพระวิหารใน

สาธารณรัฐโดมินิกัน

หนึ่งชั่วโมงต่อมา เรามาถึงพระวิหาร อธิการกรร-
หาเขียนอยู่ที่นั่นด้วย ผมตาโตขณะที่เราเดินขึ้นไปบน
อาคาร พระวิหารสวยมาก! ผมหยุดอ่านคำที่อยู่
เหนือประตู: ศักดิ์สิทธิ์แด่พระเจ้า: พระนิเวศน์ของ
พระเจ้า

ขณะเดินผ่านประตู ผมรู้ว่าผมกำลังเข้าไปใน
สถานที่พิเศษ ความกังวลของผมดูจะหายไป

สิ้น ทุกอย่างเงียบสงบ

หลังจากเปลี่ยนเป็นชุดสีขาว ผมยืน
ในอ่างบัพติศมากับอธิการกรรหาเขียน ผม

ตั้งใจฟังขณะที่เขาอ่านคำสวดอ้อนวอน
บัพติศมา เมื่อเขาเอ่ยชื่อของรามอน

ผมรู้สึกสงบไปทั้งตัว

อธิการกรรหาเขียนอุ้มตัวผมลงไป
ในน้ำ เมื่อผมขึ้นจากน้ำ ผมยิ้ม

ผมอดใจรอทำอีกครั้งแทบไม่
ไหว! ●

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในแนชั่นนัล
ดิสตริกต์ สาธารณรัฐโดมินิกัน

ภาพประกอบโดย ไนท์ ภัทธร